

Kazatel: Josef Hurta

Čtení: Ž 130

Text: Mt 25, 1 – 13

Tedy podobno bude království nebeské desíti pannám, kteréžto vzavše lampy své, vyšly proti Ženichovi. Pět pak z nich bylo opatrných, a pět bláznivých. Ty bláznivé vzavše lampy své, nevzaly s sebou oleje. Opatrné pak vzaly olej v nádobkách svých s lampami svými. A když prodléval Ženich, zdřímaly se všechny a zesnuly. O půlnoci pak stal se křik: Aj, Ženich jde, vyjděte proti němu. Tedy vstaly všechny panny ty, a ozdobily lampy své. Bláznivé pak opatrným řecky: Udělte nám oleje vašeho, nebo lampy naše hasnou. I odpověděly opatrné, řkouce: Bojíme se, že by se snad ani nám i vám nedostalo, jděte raději k prodávacům a kupte sobě. A když odešly kupovati, přišel Ženich, a které hotovy byly, vešly s ním na svadbu, i zavřány jsou dveře. Potom pak přišly i ty druhé panny, řkouce: Pane, pane, otevři nám. A on odpověděv, řekl: Amen, pravím vám, neznám vás. Bdětež tedy; neb nevíte dne ani hodiny, v kterou Syn člověka přijde.

Milí televizní diváci, milí přátelé, bratři a sestry v Kristu. Je poslední neděle před adventem. Je to neděle, kdy v naší církvi tradičně čítáme z bible tuto starocírkevní perikopu: Ježíšovo podobenství o deseti družičkách.

Jedná se o podobenství. To znamená, že něco se tomu podobá. Ježíš říká, že popisované situaci se podobá Boží království. Mimochodem: Co je to Boží království? To je jinými slovy Boží vláda. Boží vláda znamená, že počítáme ve svém životě s Božím působením. Modlíme-li se v Otčenáši „přijď království tvé“, je to prosba, aby nám v našem životě vládnul Pán Bůh. Je to touha po dobré a spravedlivé vládě. Touha po místě, kde se nekrade, kde se nepomlouvá, kde se rodiny nerozpadají, kde děti ctí rodiče, kde se lidé nevráždí ani si nezávidí. „Pěkná iluze!“ řeknete si. Ale už Jan Ámos Komenský věděl, že takové království nelze hledat ve světě. Jeho poutník se z labyrintu světa vrací do svého srdce, a tam se setkává s Kristem. Tam se uplatňuje ta Boží vláda. Ve mně samém. A skrze můj vlastní život pod Boží vládou se může Boží království šířit také do světa.

Základní motiv, který dnešní podobenství přináší, je motiv čekání na svatební hostinu. To je důležitý rámeček. Život pod Boží vládou je jako čekání na svatbu. Tedy čekání na vytoužený život s tím, kdo je můj nejmilejší. Pro jiného je život spíše jakousi čekárnou na smrt. Takový člověk jen čeká, kdy ho to klepne. Na každém rohu vidí nebezpečí, ohrožení, a pomíjivost. V obojím případě se sice jedná o čekání. Ale jak odlišné pocity a myšlenky při tom člověk zažívá! Čekání na smrt je smutné. Ale čekání na hostinu znamená radost. Těšení se na něco je pozitivní emoce, která ovlivňuje, jak se cítím, jak prožívám život, jak jedním. Je to život s nadějí na něco hezkého, i když je kolem mě tma a noc. Čekání na smrt říká: Je tma a bude ještě hůř. Život jako čekání na hostinu žije z naděje: Kolem je tma, ale bude líp.

A nyní se konečně dostávám k oněm družičkám. Pro lepší zapamatování je jich v podobenství deset, tedy dvakrát pět. A rovnou je řečeno, že pět bylo rozumných a pět pošetilých. A teď je potřeba zjistit, v čem byl mezi nimi ten rozdíl. Všechno to byly družičky, které byly povolány na svatbu. Všechny měly stejný úkol – svítit. Všechny byly krásně nastrojené. Všechny si vzaly olejovou lampu. Když se večer sešly, všem jejich lampy svítily. Ale stejně tak žádná z těch děvčat nebyla dokonalá, žádná nevydržela bdít celou noc. Všech deset usnulo. Tak v čem je ta pošetilost poloviny z nich? V jedné jediné maličkosti. Čteme, že ty rozumné si vzaly s lampami i olej v nádobkách. Prostě měly ještě malé rezervní lahvičky, které se uvazovaly na prst, daly se snadno nosit s sebou a stačily na doplnění jedné lampy. O čem tato zdánlivá drobnost vypovídá?

Znamená to jedinou věc: Ty rozumné počítaly s tím, že čekání může být dlouhé. Počítaly, že ženich nemusí přijít hned. A tato věc se ukázala jako rozhodující.

Milí přátelé, podobenství víceméně neřeší, co představují jednotlivé rekvizity. Neříká, co je tou lampou nebo co je tím olejem. Klidně si tam dosad'te, co chcete, třeba víru, naději nebo lásku. Ta základní myšlenka je, že to musí vydržet. Jediné, o čem obraz oleje vypovídá je, že jde o spotřební zboží, které se spotřebovává a musí se vždy znovu a znovu obstarávat a doplňovat. Jestliže je tím olejem víra, pak to znamená, že víra není něco, co máme jednou pro vždy dáno. Chodil jsi kdysi do náboženství, kde pan farář něco povídal a tys tomu věřil. To byla dětská víra. Ale s tím nevydržíš celý život. S tím jednou pohoříš. Víra není žádný statický názor nebo přesvědčení. Víra je něco, co denně používáme. Když jedeš do práce, věříš, že dojedeš. Když letíš letadlem, věříš, že nespadneš. Když jdeš na nákup, věříš, že se nenakazíš. Víra je náš dennodenní chleba. Víra je životní potřeba. Bez víry by byl život nesmírně těžký. Být nevěřící je těžké. A když víru spálí různá životní zklamání a prohry, pak je těžké být pro něco zapálený, když nevěříš, že to má smysl.

Nebo naděje. Říká se, že umírá poslední. Ale umírá také. Pokud nemám nějaký záložní zdroj. Pokud nemám něco, co mi vlévá naději.

A láska, to je teprve spotřební zboží! Někdo rychle zahoří láskou, ale jak rychle vzplane, tak brzy i uhasne. Říká se, že pro muže není umění milovat v životě více žen, ale milovat celý život jednu ženu. To je umění. A je to těžké, pokud nemáš nějaký záložní zdroj. A tom to je. Mít kde čerpat. Vědět o skrytých rezervách a cílevědomě a včas tu spotřebovanou lásku doplňovat.

A poslední věc, kterou chci z toho dnešního podobenství zmínit: I ty pošetilé družičky přišly nakonec na to, že je potřeba mít něco v záloze. Ale když se po něčem takovém začaly shánět, tak bylo už pozdě. Propásly ten okamžik, kdy měly svítit a jim to nesvítilo. A v danou chvíli nebyly tam, kde měly být. Všimněte si: Napřed je zaskočilo, že to čekání může být tak dlouhé. Ale stejně tak je zaskočilo, když ženich najednou přišel. Abychom nebyli zaskočeni stejně, potřebujeme dvojí: Trpělivost a připravenost. Potřebujeme vědět, že být světlem a plnit svěřený úkol na tomto světě, je běh na dlouhou trať. A zároveň máme vědět, že život je teď. Že je třeba být připraven žít naplno a svítit právě teď. I když jsme uprostřed noci. I když jsme uprostřed pandemie. A že to může trvat ještě dlouho.

Ale hlavně – a to je to nejdůležitější co chci říci na závěr – i když v té dnešní tmě toho dobrého mnoho nevidíme, noc nepotrvá věčně. Svatba bude. K ní to celé směřuje. Ženich jednoho dne přijde a nastane svatební veselí. Kéž toto radostné těšení naplní váš život a ať vám to svítí až do konce. Amen.

Modlitba: *Pane Ježíši Kriste, před tebou byl kříž, a přesto jsi směřoval k něčemu lepšímu – ke vzkříšení. Dej i nám výhled naděje skrze temnotu noci. Uč nás čerpat u tebe hřejivou lásku pro chvíle studeného chladu. Prosíme o víru, že má smysl vyhlížet tvé království a vytrvat v tom. Amen.*

Přímluvná modlitba: *Pane Ježíši, slyš přímluvy své církve za tento svět. Modlíme se za své nejbližší, kteří jsou kolem nás. Ochraňuj je ode všech nemocí a ode všeho zlého. Prosíme za uzdravení nemocných. Modlíme se za lidi v karanténě, v nemocnicích, prosíme za sílu pro zdravotníky a lékaře. Prosíme za lidi, pro které je současná situace k neunesení a těžko ji zvládají. Prosíme za ty, kteří ztrácejí víru. Prosíme za lidi vyčerpané, vyhaslé, vybořené. Prosíme o naději pro zoufalé a rezignované. Prosíme za příchod tvého království všude tam, kde jsme bezmocní. Amen.*